

EL TEU LLAC

Respiraves feliç vora ell llac adormit;
es fonia la llum, avançava la nit,
tremolaven esglais en la mort de la tarda...
però el llac transparent no sentia basarda.
Era cast i era humil, era el càn did mirall
de la blavor del cel; el seu cor de cristall
sense tèrbols desigs, convidava al repòs...
Hi cantaven ocells, s'hi gronxaven les flors,
i al pacífic coixí d'aquella aigua tan blava
una lluna de foc dolçament reposava...

Encamina el teu pas vers el llac adormit
cor de boires i esglais, turbulent esperit.
Torna blau el colors de les teves pupil·les,
fes-te clar i transparent com les aigües tranquil·les.
No bressolis desigs que provoquin onades,
fes-te càn did mirall de les nits estrellades,
porta dintre el teu cor, com el llac encisat,
el missatge sublim de la serenitat!
Que en tu hi cantin ocells i s'hi gronxin les flors,
encomana la pau, encomana el repòs,
i que els homes, passant, no coneguïn sotrac
i esdevinguin tranquils per la pau del teu llac!
